

Källan till all kunskap

I en tid där människan ofta söker fullkomlighet i sig själv och sin omgivning, uppstår frågan om hur vi förstår det gudomliga. Vad innebär det att tro på en Gud som är fullkomlig? I den islamiska traditionen är *Allah* den ende, den evige och den fullkomlige. Allah är inte en avbildning av människan, och till skillnad från oss behöver Han inte utvecklas, offra eller förvärva kunskap. Han är redan källan till all kunskap och all makt—*”Han är den Förste och den Siste, den Yttrande och den Fördolda, och Han har kunskap om allt”* (Koranen 57:3).

Denna syn på Gud skiljer sig fundamentalt från många andra föreställningar om det gudomliga. I mytologier som den nordiska möter vi gudar som, trots sin gudomlighet, uppvisar mänskliga brister. Oden, till exempel, måste offra sitt ena öga för att få kunskap—han är inte allvetande, inte fullkomlig. Han behöver genomgå lidande och prövningar för att uppnå visdom. Men i islam behöver Allah inte genomgå några sådana processer. Allah är inte beroende av något eller någon; *”Säg: Han är Gud – En, Gud den Evige. Han avlar ej och har ej blivit avlad, och ingen är hans like”* (Koranen 112:1-4).

Att Allah är fullkomlig innebär att Han inte är bunden av tid eller rum—Han är bortom allt skapat. *”Inget är som Han, och Han är den Allhörande, den Allseende”* (Koranen 42:11). Det innebär att Han är oberoende av den värld vi känner till och de begränsningar vi själva lever med. Till skillnad från de mänskliga gudarna i vissa mytologier, som påverkas av och agerar

inom världen på sätt som människor gör, står Allah bortom allt detta. Han är evig och oföränderlig.

Men vad betyder detta för oss som människor? I vår strävan efter förståelse och kunskap kan vi känna en ödmjukhet inför tanken att inte allting behöver förstås genom mänskliga kategorier. I islam är Allahs fullkomlighet något som vi aldrig helt kan greppa; det finns en mystik i Hans väsen, en djuphet som sträcker sig bortom vår mänskliga fattningsförmåga. Vi kan inte beskriva Allah med våra egna begränsade sinnen, och vi kan inte tillskriva Honom mänskliga egenskaper eller svagheter.

Denna insikt kan vara befriande. Det befriar oss från tanken att vi måste förstå allt, att vi måste ha makten över all kunskap. I stället öppnar det upp för tillit—tillit till att det finns en högre makt som vet allt, ser allt och som styr universum med fullkomlig rättvisa och visdom. Vi behöver inte förstå allt, för vi litar på att Allah gör det. *”Och Allah är Allvetande, Vis”* (Koranen 4:11).

Så när vi reflekterar över våra egna liv och vår strävan efter kunskap, kan vi finna en viss trygghet i att förstå att Allah, den Fullkomlige, redan vet. Han vet vad vi behöver, när vi behöver det, och Han vet vad som är bäst för oss. Det är en påminnelse om att vår mänskliga begränsning inte är ett tecken på svaghet, utan snarare en del av den större ordning som Allah i sin oändliga visdom har etablerat.

Genom att förstå denna gudssyn kan vi också börja förstå oss själva bättre. Vi är skapade för att leva inom ramarna för det mänskliga, med våra brister och vår ofullkomlighet. Men i förhållandet till en fullkomlig Gud finner vi riktning och mening. Vi behöver inte vara allvetande, för Allah är det. Vi behöver inte vara perfekta, för det är Allah. Och i denna balans mellan mänsklig begränsning och gudomlig fullkomlighet ligger nyckeln till en djupare, mer harmonisk existens.